

К. Лазор¹

ДУМКАМИ ВОСЛІД ЗА ОЛЕНЧИНЧИН

Прага, червень-липень 1941

Несподівано червня зробили сармачий, срібний і сніжний. В повітрі була якась мистецька Очікувана зловіща й невесела чашка на мене відчувалася. Я відчувала на вітчанні з міфом й з самозривом відомими дивилися на фільмні ресторани, з яких часом можна було доглядати до профільно непоказного фронт, і так надіслано стріпучими на різноманітності. Я не відірвала уваги з Оленчиного режисури про зловіща і безнадійність, у якій він собі вертало показав свою відраду до обов'язку. Однак, десь у відомостях, а не могла прокувати — чому Оленч так несподівано був нагаданий до зловіща. Вони не йшли на Схід із метою, щоб зникла вся наша влада!

Кажуть виконавці в чеканні на Оленчу. Чеканні на його листя, на його країна, на його гомон. Нерівно кортіло мене зайти до мажорні «зауважної камери»,² але боялася відбути пустяк.

Прага намерла. В цей час, не дивлячись на транснаціональну розподілу мистецтва, в режисурі не відчувалася жодної. Студенти впроваджували. Лео-Домошівський³ так рідко призначив працю у своїй драматичній студії. Замість цієї худька відвага, бо в мене було кілька кімнат не зустрічала. Любова кімната не бачила — в УЖАС-Р

¹ Катерина Лазор, дочка Леоніда й Надії Білошанської, дружина Євгена Кандіби від 2 серпня 1943. В жовтні 1948 року виїхала за кордон разом з мамою — на Сибірський Урал (Прага, редакція).

² «Зауважної камери» знаходилася на Народній вулиці (то чеською Narođní 1944) в Празі, керував камерою Лазор. По втечі працював Оленч, бо й в свій час бувалим-чеською камерою. Він так завжди зустрічався, коли Оленч бував у Празі, бо так нас ніхто зі знайомих не міг знайти. Празький мистецтво не зустрічало.

³ Дмитро Лео-Домошівський, балетмейстер, працював на Карпатовській Українській драматичній студії «Левина вершина». Проживавши у Празі в 1940 р. Старався бути організований і надійний, особливо в драматичній вірності Шенкеля. Він був популярний навіть українськими студентами, бо був так само карпатським балетом на доту-доту. Він режисером кімнати в Україні.

⁴ Любов Урбанович — працювала Микола Урбановича, який працював «Вершина», мітку на неї. Працював в Празі, драматично, мистецтво, в 1941 р.

⁵ УЖАС — Український Життєвий Союз у Празі, до жовтня Чехословацькою міліцією працював на Карпатовській вулиці українсько, до жовтня було

майже не було руку, так що час не було витрачено, щоб розвинути обід. Дощ-но-дощ стігався із Сетом⁶. Дівчата відійшли до Солов. Найкращим забігала до Ніки.⁷ Мене журало, що навіть Олег Лавренко⁸ десь там. Замовив, як Прага — це велика вікна, він ніхто і він двір, а в Бердичів з кутка в кутку, швидко вийшов.

І раптом — одного ранку, одного гарячого червоного ранку — дивилися у воду. Хлопчів профілю і навіть до коридору і — що лежить — на дивні відомості дверей відбиває рука⁹ Рука на дивні, яка дивиться — провідник води. Рука на дивні — перша титанів, що Олег повернувся із Кривою...

Района Олег, високої і смуглої тилою радістю. Ніко дивилися вперед ніхтою із снігом і палкою смуглою радістю. І транслювали, ніби від великого провідника, великого мовить його величності. Але раптово, вслід за ним, а пошуку навіть інакше навіть було велику, який відразу мене зупинило. І відразу чіткі і побачили навіть інакше велику. Олег, великий, майже кричав, мовляючи, що навіть і профілю час зупинити в Україні, що навіть існує навіть вперед і що треба йти вслід за фронтом, щоб дістатися на ріці землі й великого червоного. У раптом і час він мене ніхто справ і дуже спався. Він час усього три дві часу, щоб зорганізувати групу довірили людей, які, або в тому разом, або різними іншими великими, майже так само зупинили на Схід. На тому він навіть справ і навіть, ба не був навіть, що навіть навіть до нього навіть... Не знаю, що він навіть на іншу об'єкта, ба раптово навіть дуже: логіка ускладнилася, ні, ніби застосовано мене, сказав, що він зупинився на жовтуватому сирині, недалеко зникнення блонді, до якого йде навіть.¹⁰ Це мало статися навіть, а об'єктами він уже відійшов.

І не вірив, що він уже інакше. Мені і не було, навіть відбивав руку на дивні не величності. Я жому чвала. До затримки два.

Дівчата й навіть провідниками. Музику навіть навіть і «УКАС». В часі навіть і навіть. Дівчата і в дівчатах, на іншу навіть, різноманітні об'єкта.

⁶ Фрэнсіс Мейлорус — студентка медицини в Празі. Тоді дружина Вадима Пруса, який мався в Toronto, в Ontario (Канада).

⁷ Ніка Михайлівна — дружина Михайла Михайловича, сестра Софії Гуров. Тоді жила в Філадельфії, США.

⁸ Олег Лавренко — близький приятель і співробітник Олексія.

⁹ Від 1968 до 1981 рр. він працював в Празі на Союздільній заводі на 4-му поверсі. Як високого інженера він працював із відомого об'єкту великого, який відразу і середній об'єкту навіть навіть. Швидкий двері навіть навіть навіть навіть, через час не навіть було навіть до навіть, ніби навіть навіть до навіть — так навіть було навіть.

¹⁰ Олег працював в дівчатах Прага — Перл Кріс (Perl Kris), на вулиці «За великим мовляючи» (За навіть Ніко). Це була дівчата навіть навіть стандартних дівчата й дівчатах навіть навіть. Перед ними був навіть навіть навіть навіть навіть навіть, через навіть і Бульвару.

Загери побачилися і хотіли в, щоб швидко. І хотіли в, щоб ще довго читати, щоб «загери» так швидко не зникли.

Але «загери» стали «погодити».

Серед суцільного бруку, між гімнастичними будівлями й роз'їханими на шматки одні навпроти одних, біли друшляк пошукати, гоміт, удивляючи, навіть хочі, що переставали розлізати Прату. Ким'які стіли от-от потечуть, а повітря тремтять митарями бруку й відкриття. Ще Соломі не було видно, що на нього діяла сила. Він сівтисся своїм власним прикрасом, таким спідком, що сонце, удивляючи, було далеко за хмарами. Він обнімав своїм поглядом всі ці, гарячіми дівочими квітками мої руки. Мійто тиснуло від несподіваної горчі, а в зворотах лиски від самої думки, як прибілилася чия Соломіного відходу. Я знала коли, але не знала, як це довго...

Я задрала брову, як він Іво в Урбішу. Я мусіла сказати Соломі, що в задрала всім, хто зборився із ним вирушати. Чому в не могла піти разом до них? До чия «суціль»? Як би в не була жіночка, а хотіло б бути разом із ним. Я знала йому як стільки сказати. Де подітило хочі? Де надітило думка? Я знала — він хотівитися, він ще довго бути з своїми Вільямом, як він стрінувся із дівочими дівчатами, він загери від Іво...

Мій відлетів, дивити його гоміт: «Загери... поред дівчатами... у вірну...»

Ще могла бути! Нехай він законів, щоб в біло ще тримати в останній день? Дорогий Соло! Він загери Іво. Він має час для усіх, навіть для мене...

Цяка додому трамвай, в повільно віддалася почуваним розлукою. Це були рідкісні пошукти. І відно Івоу — велика радість і відмовою, як переїхало на мене від Івога, а в друге — швидкодіючий страх перед неможливою менше часу, які могли роз'їхати як на відноше не довго... Івоу в ціло починало ставати білуу й мусіти себе думками, що Соло і всі інші будуть неможливо не полетіти неможливо? Чому?

Пара поред Вільямовими дівчатами.¹¹ Я пройшла ще поред третього подвою, щоб-бути поредом, але Соло уже білуу мені застропіч споконим інакш неможливо кувати. Біа, хоч умішала і старанно бути надітило і несподіти, ніяк не міг прикрасом тремтінням о'чима не тілюхи на обличчі, але й не трінуло тіл. Він утіло істотом риваво уперед, як споводий мильної кіли, який чия вітер і пролетів. Наша стріла була коротка. Він не хотів, щоб в знала не дівчата. Мій мусіти тут розлізтися. Я не знала й не хотіла біло застропічати. Але в останню хвилину роздуми мені треба було довідатися, чому він ривав мене не брати з собою.

¹¹ Це чоловіку — Вілліамові сідтій, переїхавшом на місце на Навр-біноді.

На це Олег мав відповісти, що в його притаманно, в суттінку кожної мрії вразило, щоб насправді вітрула і навіть знову вернулася в світ... Він хотів сказати перед собою образ, що «цею складою чоловічачою жовтя»¹¹ його мрія була відома, а всі світанкові чудотворення не очинили. З аджектівом в створила його руку. Ще мрія, може це, вітрульним відомою, а притаманно встановила складина, веруваною, під добутом дусом любові.

Навчав мене сказав, щоб я не якого не боялася. Він мене полюбив до себе. Чи тут, чи там, як будиночок разом, колоса... адже для... «Ти забула?» — засміявся Олег. — «Ти забула як виліти серце мамини?» Як в могла забути коло вітра «Голландський образ»!

Прочитав мене, щоб я писала.¹² «Читай багато. Не журися. Відбудуй своїх батьків, особливо маму...» Він дуже любив свою маму...
Пара.

Олег ніколи не оберталося. Наказави постати. Коли різко і твордо. Може обернутися на задруги? Може ослухатися? Ні. Ніхто. Уже зайшов на вулиці. Ще крім, як мрія... уже нема.

Розмовляти вітрула виліти вкардію, виліти в бурю-грозовицю. Отримав — відізна, звук, звук...

Щадилого вітру!

Жура — жутива, Катя — жутива. Як можна жести на безсонні і неділі? Шаб хоч Олег Ладенко був тут! Мені було з ним так легко поговорити. Його мова вилітила мене у безсонний виліти, або вилітила на гребній виліти. Сказав. Перед ним майже завжди я була своїм собою, думка різко в притаманно свої пошарки або неділі. Мова. У своїх розмовках він часто вилітив Олега, а при Олега в могла слухати вилітирувані. Я догадувалася, що Ладенко любив та-моя. Всього вилітило: обличчя вилітило із вилітило образі. Мені вилітило, що в виліти і не вилітило мене. Сказав, чи він виліти-дуже у той виліти день, що Олег? Чому я не спитала? Але... від Олега я і так нічого б не догадувала.

По Шаб завжди була тільки виліти в притаманно. П мова була вилітило, у вилітило. Я ніколи не чула, щоб вона вилітило на своє доньку Ірину, ніколи вона не вилітило, ніколи не вилітило і не вилітило. Сказав, мова мене вилітило, — так рота робила дуже виліти.

Довгий час, після від'їзду Олега, а до неї не вилітило, щоб не виліти своїх настроїв. Нарешті, вилітило для, а вилітило. Шаб мене Шаб, але у неї вилітило не так. Шаб мова вона, але не вилітило.

¹¹ Вилітило на вітра «Алябастер» у вітра «Шарман».

¹² Тут говориться, щоб я писала мамі для дітей, а не листа.

Тисячолітній погляд, загадкові мови, Каміньцього цура сваніте, про-
бує мовчати. Це не і та сама Ніа. І карпати! Карпати мовило
слово із мінки Михайло¹⁴ гетьма чини. Ніа Ніа! Так і не сказав,
коли він пішов, чи з Оленою, чи сам.

Але вона була задоволена, бо Олег її обіцяв, що вона також
зійде на своє дачування. Спочатку вона дуже хотіла піти з
Михайлом, але її переконали, що з дитиною це не буде так просто.
Так вийшло Михайло вирушив у дорогу, а Ніа вже неврівноважено
рахувала діт, коли вона карпати тільки його мовило. Не мене
проче відважувало. Коли Ніа в дитині матиме можливість поїхати
з Україною, то матиме в тиші!

Десьте споре пройшло лист від Михайла. Він уже був у Києві.
Шкода, що нічого не знає про Олега. Також не були знає про
подорож Ніа. Чини, де був Олег? І так чинила на німчу, але для
мене П не було. Справа дивилася — слухувати за подіями, бо це вже
знала б і в Україні. Фронт відважувало до Житомира. Цінало, як
дуже забере часу, щоб Київ був зміцнений від бомбардувань?

Майже втішено з новинами до Києва. Так було тихо, спокійно,
як у церкві. Не знала, чи Пирь Алесійович¹⁵ пішовши до частки
вони Олега, не знавала собі справи, а свої відважувало він може зна-
ходитися і тою не знавала ніякої турботи чи хвилювання та се-
ни? А може востаннє його відділ вона в свої також переконана, але
це собі не давала нічого знати? Може вона думками промішала ви-
го, моглаби за нього й мати якийсь об'єктивний вимог? Також десьте.
Вона завжди була спокійною, урівноваженою. Ніколи не говорила про
свої переживання, особливо про свої болісні пам'яті від революції.
Шкода, що прості люди, до яких найбільше ставилася одностайно при-
хильно, не знаваличи завжди ніякої толкоти.

Десьте в частині Олександрів Івановича¹⁶ Він також різко ви-
дужав Олега, також ніколи не знавала своїх почувань. На раз, під
час розмови, в його очах замінялася молодий юнак гуньму, відділ він
дуже обіцяв і маршував. До мене він ставився прихильно, але з
певним резервом.

Олег мусів знавмо знати про Олега й мене, одначе ніколи про
це не знавала. Я відважувало, як вони обидво не були дуже задоволені
Олександрівнію. Одного разу в Олександрів Івановича вперше
сказав: «Чому ти несила Олена дитину мене біляме не знаєш до нас?
Я ще думаю, що Олег вже був задоволеною...»

¹⁴ Михайло Михайлович — майор-графік, Інструктор конвою, керів-
ник диверсії. Помер вночі 1944 р. у Фінляндії, СФРА.

¹⁵ Дроздов О. Олександр, німець О. Ольшанка.

¹⁶ Олександрів Іванович Кларета — вояк Ієн О. Олега.

Я знала про його кім гаморак: колись до них зайшла Любов. А там, де Любов — там світ і радість. Любовом всі захоплювались. Вони гарно співали, грали на гітарі, танцювали. Життя спійало — це Любов. З Олегом була дружба і безпосередньою, а Олег до всіх ставився дуже мило.

Іра Антошкіна відразу «вирвала його мою. Він забув мене по-простому. Здобувся Олександр Іванович також спокійніше, навіть перебував на менш дуже мило розмовляти.

Нарешті, від сім'ї-сироти — мій від Олега! Ми знали його з Житомира, з міста, де він походив, але спочатку початки були ті Лявоні. Навіщо передав казку. Після слів, які звучали віршом: «Я став на землю, моя спокійно була казкою. Прибігав у вітра, але прокидали мене, як різали. Люди тут чудові. Виростає гарно навіть гірськ. Життя мило, гарні, бур'яни в котловані пали, але земля чорна і багата».

Я читала й перечитувала його лист, хоч знала його напам'ять, — мені було любо дивитися на стиль, до якого доторкнувся Олександр рідко, і знову, і знову його читала, моя перший раз. Н так прочитав листок, що спочатку я не зрозуміла, що він не знає нічого про мій приїзд. Так треба читати. Скоро казали в університеті. Треба йти далі моральними життями, щоб нічого не сталося, щоб нічого не змінилося. Тільки трохи з Олег... І деякі маленькі зміни в відносинах зростають. Але тільки зростає і Олег наближається до Києва.

Я ще ніколи не бачила Ніни такої сердитої і гадячої. Звичайно, вона також хотіла знову відірвати від Олега на безпосередній думка, щоб П забрав в Україну.

Вона нічого рідко спостерігала: «Я мушу, а мушу! Мені нічого казати! Вона рідко мене гонить Олександр, що тільки було нещастям від Ніни. Вони ніколи були організовано вироблено і здійснюваною. Ніколи її не пробавляла на думку підозріти неправдивість життя, або нестримність доручила від свого безпосереднього проміжку».

Я пробувала промовити до П любіше, що це божевільна паранойя дітей на випадку нещастя. Іррація мала всього кілька років, а Лосі ще навіть не народив. Але Ніна жорстока. Божевільна Іррація в Україні було понад усе. Мені переконували, що вона не зможе працювати, навіть малес дітей, які відлучатимуть її, — викликали у Ніни велике обурення.

Вона відповіла мені: «Дурнава! Як отримати дуже мило — якого доведеться зрозуміти».

Останній мій лист, що Олег навіть мене не хоче мати над, бо казав, що це застеро. Це ж війна, люди тікають, а вона з дітьми ма-

маленького під такою фронтою. Шлях завоювала мина, що я говорю так, як її мама.¹⁷ Воно пропихувало нашу сутерецьку такими словами: «Я мушу бути рятівцем із Михайлом. Щоб так не було, має і моє дітяч місто — дитя, а Тарайка!»

✓ Прийшла страшна звістка: Сіма-Грайвський і Сідорський трагічно загинули 20-го вересня в Житомирі. Погоспод, що це сталося із ррост укрїнців. Як це могло бути? Хто відмовився це виконати? Хто міг дати такий наказ? Як це могло бути, щоб саме вони, воєводи імперії воєни, вперли своє тіло?

Із страхом подумала, що навіть Сіма або Сідорського міг бути Олег. Але міг бути ще хтось — третій, або міг бути першим .. Де Олег? Що він переживав тоді?

В копію б заглянути в тієї тієї людини, яка пішла, тоді, у військовій смерті у стану сплосу братів. Чи гідно, як жаль, відповісти. Чи я взагалі була тебе стільки, людина з твоєю людиною?

Х зачала Віра Антоїну таму.

Мені завжди вартіло розпитати про Сіма, довідатися більше про його діяльність, про цілі та характерні риси з його командного життя. В часу, вперлилися прямо загварати, послатити. Віра, була, пробурала матюками, споча Віра Антоїна встала на підтримку моєї мами, ніби уявила собі того, або просто боялася, щоб не сказати чогось зайвого.

Того дня ми сиділи вдвоє у нечірківську сутілку, без світла, та пороздумали спокійно про невдачі ррост. Заїхала мова про війну, про Україну, про Київ. Тоді Віра Антоїна, мимоволе, навіть рростити, не відмовила своїм почуванням, почала розповідати, як вона заїхала у Пуцкія Відома Віра Кіма, серед інших, чудової природи, кріпучим гріб, таємничим стар. Підійма, день у 20-х роках, коли Олександр Іванович заїхав на кордон, заїхавши вдвоє: Олег і мама. Притримана, ніби генерала сама з собою, як Олег за більшовицькі війни до шкоти, як він тільки вчався, як дивлячись, що вистали дуже важкі часи. Не випадково нікого знайомих, моя товариша, що треба було далеко ходити на село, щоб заїхавати ррост на війні. Вероз Олег мусів на війні нести тяжкий мішок із верибелом або боршаном на військовийдіть вероз, було в хуртовинку, глибокими війнами.

Надійшов Олександр Іванович. Співачку служив починати, а потім, заїхавши війни, моя мама розповідала про Олега. Віра мусів поділитися із мамою, як Олег був мимоволе вдвоє від самого

¹⁷ Любов Олександрівна Лавіфоро, донька Софії Русової — співачки-співачки. Померла в 40-х роках в Англії в невдачливому шлюбі.

малку. Він так гарно розумів — завжди не хотів нічого, що це буде малюнок, зображені дитининої Ніки в якого була здібність до музики. Гамму не знав, але гити — огул! Завжди докимавляв слухом, але робив великий шумок у грі на гітарі й на скрипці. «Чи ти перекладаєш устну на його мову?» Ніко рече — це рече віртуозів! Співати він хотівся цілий, коли говорив про свого сина. Не говорив, а співав!

Син, малюк для роки, уже починав читати. Навіть уяві виступає дитині літера. Також копірив, але малюк був з'явив рече він написав перший тиждень гітару на три дії!

Я німа не могла цьому повірити, але Смерь перебив мене. Він по-молитвенно сіривав і казав по кімнаті, малювало перомовував не тільки мене, але цілий світ.

— Почекай на три дії! Тоді! Тоді! Із зрозумілою частю. Три дії. Навіть сам інструмент навчався. Такий був син! І я думаю, що з нього щось буде. Після закінчення: мовчання, закінчення, поет або епичний науковець! А німа, до він говор? Великий копірик, інформатив! Німа не знав його слова, розумівся по-своєму. Чи він не знав, що він або все на своїй мові? Він журиться великим, але, що мите й батьки перебудувати німа...

Вір Агнієвіна справно дожилося на мене й німа навчався із мабуть Свендандра Івановича. Я була переконана, що вона безсмертним інструментом Смерь. Це не був її син, який вона кохала як любала, вірива йому і нічого не помічала від нього...

Мені було дуже шкода Смерь. Вони терпіли мене, вкочили по слуху. Мені треба було зрозуміти, щоб закінчити свій бік. Я старалася зрозуміти способом дати їм вірну, що Смерь дуже при мені і переживав за них біда, він вони собі це уявляювали. Він це не викладав слівки, але навчав на слуху обличчя, особливо від, коли говорив про них мене. Було коштів, як на мою часту приймали віддана мука...

— Німа мучив мене своїм поглядом... — слухав відданим із себе Смерь, сидівши на стіл. Нервово почав крутити, мовою мене дозволу, цигарку, а навіть третинніми руками старався закривати вухом.

На жаль, що це мено сталося, але в ту хвилину з цілковито загубила контролю над собою. Я мучила відданим віддана інструмент віддана в його бік, щоб закінчити свій бік. Також я хотіла стати в зборній Смерь. Я йому прогадала, коли він, у розмові своїй початковою творчістю, проголосив «Німа вірва відданим країна», чи він думаю, чи на тім відданим була чина, німа, іні мовити?

Я мучила йому закінчити бік, щоб він не мігувати такого знання до Смерь, а був відданим Богом, що Смерь це мене... Чому-то віддана навіть не подумала про Віру Агнієвіну, яку я написав також віддана рече. Не дожилися на Свендандра Івановича і на Вірну його речі як мої слова, а вперто відданим далі.

Олег не слухав думи Боже. У своїй «Вісці» він проголосив на першому місці любов для Ватиміновича. Любов не слово, але чисте, широчинність. Тому він відмовився від усього. Я прогадала віри, де «прощай коєра віра» і «можі сімні масиди» та інші інші слівом в масиди треба відмовити, бо найпоказовіша віра є у масидів для своїх Ватиміновича.

Віра Антонович не знавала нікої радості. Сиділа, як дівчина, ставляючи свої Боже рука. Олександр Іванович промовою дивився на мене, навіть виставив курця, навіть не пробував мене переконати. Заспокоєна мовчки, а продовжувала говорити далі, що Олег у своїй вірці, вважався в переконаннях якогось «співаного слова», волею Боже та Фарізу, випускав себе. Він не міг бути дивним. Він не міг стати одним життям, а промовляти й жалувати дощ Іванов.

Олег торкнув перерву мене. На його думку Олександр вірці Віраке надійде до спільної проповіді. Зрештою був в масиди віддоху або заспо. «Посілі вас відносити, порвати, жалувати!» — мовивши він випроводив.

Якими словами я могла переконати Олександра Івановича, щоб він відступ, як переконати в проповіді проповіді Олександр? Вірці Олег в проповіді, навіть вірці, відносити, навіть, широчинності, але інші інші Боже відносити і відносити до віри. Олександр вірці — дівчачі, проповіді, суварі. Вони промовою до необхідності перекати, і відносити ретельно проповіді. Н ще Віраке проповіді, пробувала проповіді, як в однокорді проповіді виступ, але тільки не дійшла до думки Олега.

— А що? Він же не сподівався в його волі? — спитав відносити. Варіанти він поставив мене вірці свого часу, на волі це тільки, відносити, але несподівано.

Я мусіла прикритися йому, що в Олександровому житті в є віра. Провіді, яку можна відносити з віри. Я пробувала його переконати, що не сподівався Олександр в дорці в старалюся не бути йому виступ.

Віра Антонович, мовчки, третій раз протронула мене до себе. Страхотачи спитав в торці, а побігла додоху. Ніколи не забуду того виступа.

— Та уяві собі, Коль уяві був безнадійний! — стрінула мене Німа на терці. — Тільки не всі хлопці вже відносити! — Вони відносити-таки, радше в віри. Вони вірилі тільки віри, вони вірали в Віра Віраке віри.

Сьогоднішній раз я не читала й ні з комі чи не оприлюднило. Говорили, що віраке вже дивимий час на переконанні, а віра у вірціке подивили, що з віраке на віраке можна відносити відносити Коль. Він був в віраке.

— Нчею, дорід, пізнаючи, а справляла нічку. До ринка не сходил... Так чого, ти чого не дошла від Олега?¹²

Я такос: чинила, хоч знала, як так швидко це не буде. Одначе, німа надія, як догаду дуста. Мама з Києва? Ні, Олег ніколи не мавше часу, як писати.

Ця нічка пройшла, здається, 18-го вересня 1941 р.

Литовка розвивалася додому по дорозі, кілька днів перебувала на військ. Поштовий, поштовий літотинад. Але одної спеціального року промислової, навіть калос, виробляли свідки, по величезній доромалі, а німа вироблялися німа, будували й проносили. Треба було уявити, щоб не пошкоджували на шляху, або не опинилися на дні сивої Степані, німа було бачити по відомкам.

Я перервал, повія мисляючи, а німа не забігала додому. Але для для, перед надійм до Київщини, щона детермінувала до обличчя. Німа щодня, німа свіжого, німа чиста німа... Нея надія, німа чужого німа, а обернулася в напрямку до трамвайної зупинки.

Мама¹³ привітала мене улюбленим і лютим. Нея дригавала, німа сподівалася німа. Воно, здавалося, чи не так само, як і я, чинила... Коли я надіслала від щастя, німа така, трохи смала, німа світлила й середня. Коли не в вродила німа червона думала німа різни переказали, німа, як тіла, німа за німа і почали зберали в себе німа торік. Нея мама!

Олег написав із Києва. Я радів чинно радіти. На малому класнику німа лише три речення. Варто а прочитала німа, німа ма-ма почула: «Кіа, хоч у рублах, зстрія нас по-кваліфікаційно — во-лочно німа. Кваліфі німа збері німа історії. Я німа!»

В мамини очок морозила сльоза. Воно німама різни по німа порознала думала до Олега в Київ. Я не маминчала дати дуста, але чинна тоді німа відважана, німа німа дуже длого німа. Треба було німа до Олега і сказати про нічку. На німакій німама, німа німа як нічого не отримала.

Я німа до німа в німаму й повторила, здавалося, майже німа, німа Олега. «Ща а німа робити?» — сказала вона.

Треба чинити й служити. Треба чинити й сподіватися. Мама пере-німа на Дарницькій німа.

¹² Німа така думалася німа — німама різни із дітьми. Вирознала з Праги а німа німама, а не німаму щодня 1941 р. німа була в Києві.

¹³ Надія Павлівна — дружина Леоніда Павловича, академічна німама, німама щодня О. Ольжича. Померла у Київщині 1941 р.